

11 de Setembre: Som i serem una Nació

Miquel Sellarés

El combat per la sobirania nacional plena és llarg i difícil i any rera any, l'Onze de Setembre cal que fem una valoració del nostre procés d'alliberament i reconstrucció nacional.

L'Onze de Setembre, Diada Nacional del nostre país es presenta en una situació difícil, confusa, i diguem-ho clar, amb sectors del nostre poble desencantats del procés democràtic i autònom, la crisi econòmica, l'atur, la caòtica política d'UCD a nivell d'Estat, el 23 F i les seves conseqüències, i perquè no dir-ho?, tot i el respecte que ens mereixen, el fet real que una bona part de la nostra classe política catalana no està a l'alçada del moment polític actual i sols es preocupa d'ocupar, acumular i conservar càrrecs a la Generalitat, persistència fora de tota lògica de les Diputacions, etc, i una actuació amb manca absoluta d'imaginació i tremp. A tot això cal afegir l'aspecte negatiu de les crisis dels nostres partits majoritaris d'esquerra, la del PSUC, que amb tot, cal reconèixer que manté una coherent línia de defensa dels nostres drets nacionals, però que de seguir pel camí de divisions internes actuals, pot posar en perill una part molt consistent del nostre moviment obrer. La no consolidació del PSC, i les tres o quatre divisions internes que es dibuixen en aquest partit, així com el suport dels parlamentaris a Madrid d'aquest partit a la Llei d'Harmonització, posen en perill l'espai polític socialista que hom creu vital i necessari per a una correcta reconstrucció nacional.

El Govern actual de la Generalitat, després de l'error històric dels socialistes de no voler-hi participar des de bon principi, ha anat cobrint amb dificultats i amb més o menys encert, la difícil etapa dels primers traspassos, i posar en marxa l'aparell de govern, paralitzat durant l'etapa Tarradellas, que va fer perdre molts mesos al país, en no endegar la maquinària que ha de posar les bases de la nostra reconstrucció nacional. El President Pujol ha passat moments veritablement difícils per a un home de la seva trajectòria nacionalista. El 23 F, en què va restar totalment indefens al palau de la Generalitat, o la «Trágala» del dia de les «Fuerzas Armadas», la campanya de Madrid a la premsa contra d'eil, «Manifiestos», «Martín Villa - Brosetes», «Harmonitzacions». Totes aquestes dificultats esperem que el faran reflexionar, i li faran aplicar el seu reconegut seny, la necessària rauxa i un canvi radical de política, tot buscant la unitat de tots els nacionalistes al seu entorn (CDC, UDC, ERC, NE, independents, i la simpatia real de molts sec-

tors del PSC, que n'hi ha, i una vegada superats els problemes interns, una entesa, cadascú al seu lloc, amb el PSUC, que tant ens ajuda en la nacionalització dels sectors populars), això vol dir acabar amb la política d'una de freda i una de calenta feta fins ara per CDC, però per sobre de tot, en els moments difícils actuals, cal estar amb el nostre President, el nostre Consell Executiu el nostre Parlament. És l'hora de retrobar una nova unitat, el pacte necessari de 5/10 anys per tal de portar a terme les bases de la nostra reconstrucció nacional. Però no tot és feblesa i desencís. En els últims mesos ha sorgit una certa represa de la mobilització, encara feble, però esperançadora: el 23 d'abril, Sant Jordi, el 24 de juny, al Camp Nou. La «Comissió en Defensa de la Llengua, la

Cultura i la Nació Catalanes», que va endegar aquestes mobilitzacions, tot i les seves immaturitats polítiques i les seves dificultats d'organització, ha estat un fet positiu. També cal destacar la valentia del President del nostre parlament, Heribert Barrera, que ha sortit al pas dels botiflers de casa nostra, Governador General, Governadors Civils, Harmonitzacions, prohibició d'actes nacionalistes, etc, que demostra el seu irreductible i coherent sentit nacional.

Davant l'Onze de Setembre, també hi ha aspectes positius a ressenyar en primer lloc, la marginació dels botiflers d'UCD, de la «Comissió 112 de Setembre», i la incorporació de la Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes en el manifest. També és positiva l'actitud de CDC, partit, que, en una circular a tots els seus militants, un xic desencisats, els esperona de nou, i en la qual el seu president Ramon Trias Fargas els repeteix la frase «Som una Nació» sis vegades. Esperem veure, doncs, les pancartes de CDC «Som una nació» per la Diada.

El president Heribert Barrera, altra vegada coherent, demana un 11 de Setembre reivindicatiu, reitera la necessària defensa de les Institucions i, alhora, manifesta que Madrid s'ha d'acostumar a les nostres reivindicacions.

«Nacionalistes d'Esquerra», malgrat certs nerviosismes i actituds sectorials radicals, manté la bandera del nacionalisme radical, essent, després de les forces parlamentàries, el grup polític que més carta de naturalesa pública ha obtingut en els últims mesos, N.E. és un grup necessari, evidentment en l'actual conjuntura nacional catalana.

La crida al Fossar de les Moreres cal que tingui el suport nacionalista consegüent, si no pels seus continguts actuals, potser massa avantguardistes, però sí pel sentit d'aquesta convocatòria, que tots els demòcrates han d'impedir que sigui prohibida.

I també és positiva la crida de la «Comissió en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes», que convoca solidàriament i no enfrontada, com alguns sectors han donat a entendre, amb la «Comissió 11 de Setembre» a la manifestació unitària, totes les entitats de Catalunya, sota l'eslògan «Som una Nació», i cridant a posar banderes catalanes a tots els balcons d'arreu del país.

És aquest, doncs, un 11 de Setembre per defensar les nostres Institucions, perquè som i serem una Nació.

Nacionalisme i nacionalismes

Josep Benet

Un dels fets més lamentables, en aquests temps en què tant es parla de nacionalisme català, és que encara no s'hagi publicat una gran història d'aquest nacionalisme. Com és lamentable el desinterès que fins ara han demostrat les noves institucions autonòmiques del Principat envers la història contemporània de Catalunya. La manca d'aquesta gran història potser pot ajudar a explicar que encara avui es repeteixin afirmacions del tot inexactes sobre l'evolució del nacionalisme català i que, fins i tot, alguns sectors pretenin monopolitzar la tradició d'aquest nacionalisme.

Tanmateix, gràcies a algunes obres publicades recentment, i molt especialment a l'obra de Fèlix Cucurull, **Panoràmica del Nacionalisme Català**, publicada en sis volums a França per Edicions Catalanes de París, avui certs intents de monopolitzar el nacionalisme català per alguns sectors de dreta o centre ja no poden ser defensats. Car és ben sabut que el nacionalisme català s'ha trobat en tots els sectors ideològics, i si ha existit un catalanisme conservador, ha existit també un catalanisme popular i revolucionari. I si per una banda existeix un Prat de la Riba, per l'altra existeixen un Valenti Almirall i un J.N. Roca i Farreras. Aquesta ha estat i continua essent la força principal del moviment nacionalista català: que és un moviment plenament nacional.

enguany, que commemorem el 75 aniversari de la publicació de la Nacionalitat Catalana, d'Enric Prat de la Riba, és bo de recordar que fou precisament Prat de la Riba la personalitat que des de posicions socialment conservadores va acceptar l'existència de nacionalismes d'esquerra. És més, Prat de la Riba, catòlic i conservador, enfront d'aquells que creien i deien que Catalunya seria cristiana o no seria, va afirmar amb tota rotunditat que una Catalunya lliure podia ser absolutista, catòlica, lliurepensadora, socialista, etc., sense que per això deixés de ser Catalunya. I afegia: «per això és possible que un home o un partit o una escola siguin nacionalistes, acceptin el principi de la personalitat catalana, i creguin al mateix temps que aquesta hagi de constituir-se amb reis absoluts o amb una organització socialista». Això escrivia Prat de la Riba l'any 1906. Davant certes actituds actuals, val la pena de recordar-ho.

carta oberta

El batlle de Girona parlarà en català

Aclariment a B. Puig

Benvolgut Sr:

De bon grat passo a fer-li l'aclariment que em demana.

La convocatòria de l'acte de l'11 de Setembre a la plaça del Vi és de caire institucional, es proposa de commemorar la Diada Nacional de Catalunya; i hi parlaré per la meua qualitat d'Alcalde, de la mateixa manera que ho he fet en les dues Diades anteriors, remarcant la voluntat i trajectòria catalanistes del nostre Ajuntament, d'acord amb la voluntat majoritària dels milers de ciutadans de què vostè parla.

Això em sembla coherent i la confusió i la sorpresa són mes aviat en d'altres llocs.

Atentament,

Joaquim Nadal i Farreras

DIADA 11 de Setembre 1981

A les 11 hores, a la Pl. de l'Ajuntament:

CERCAVILA (La Fura dels Bous)

A les 16 hores, a la Pl. de l'Església:

SARDANES (Flama de Farners)

A les 18'30 hores, a la Pl. de l'Església:

BALL (Andrés Castell)

A les 23 hores, a la sala d'actes de les Monges:

Guillermina Motta

Patrocina i organitza:
AJUNTAMENT DE CALDES DE MALAVELLA

NOTA: Tots els actes gratuïts, excepte l'espectacle de GUILLERMINA MOTTA el preu del qual serà de 400 ptes. per persona. L'Ajuntament es reserva el dret d'alterar el present programa si causes imprevistes obliguessin a fer-ho